זר שאינו אוכל אינו דין שאם עבד חילל מה לבעל מום שכן עשה בו קרב כמקריב טמא יוכיח מה לטמא שכן מטמא בעל מום יוכיח (א)וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שמוזהרין ואם עבדו חיללו אף אני אביא זר שהוא מוזהר ואם עבד חילל מנלן א] דמוזהר אי מוינזרו חילול בגופיה כתיב ביה אלא [1]ומזר לא יקרב אליכם איכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו בבמה לא תימא טמא יוכיח אלא אימא אונן יוכיח מה לאונן שכן אסור במעשר [בעל מום] יוכיח (א)וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ב] הצד השוה שבהן שמוזהרין כו' ה"נ לפרוך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו בבמה מתקיף לה רב סמא בריה דרבא ומאן לימא לן דאונן אסור בבמה דלמא שרי בבמה רב משרשיא אמר (ג)אתיא ק"ו מיושב (א) מה יושב שאוכל אם עבד חילל זר שאינו אוכל אינו דין שאם עבד חילל (ג)מה ליושב שכן פסול לעדות מיושב ת"ח מה לשם יושב שכן פסול לעדות שם יושב לא פריך ואם ת"ל פריך אתיא מיושב ומחדא מהנך ויושב דכשר בבמה מנלן אמר קרא [2]לעמוד לפני ה' לשרתו לפני ה' ולא לפני במה: אונן: מנלן דכתיב [3]ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל רבי אלעזר אמר מהכא [4]הן הקריבו אני הקרבתי מכלל דאי אינהו אקריב שפיר אישתרוף ורבי אלעזר מאי טעמא לא אמר מומן המקדש לא יצא אמר לך מי כתיב הא אחר שלא יצא חילל ואידך מ"ט לא אמר מהן הקריבו קסבר (ז)מפני טומאה נשרפה דבי רבי ישמעאל תנא אתיא בק"ו מבעל מום ומה

רש"י

זר שאינו אוכל. בקדשי קדשים: **שכן עשה בו קרב כמקריב.** המום פוסל בקרבן כדרך שפוסל בכהן: **טמא יוכיח.** שלא עשה בו קרב כמקריב שאין בהמה מקבלת טומאה מחיים כשם שהכהן טמא מחיים וכתיב וינזרו ולא יחללו אלמא טמא שעבד חילל: **שמוזהרין.** שלא לעבוד טמא מוינזרו בעל מום (ה) מולא יגש: **היכא מוזהר.** זר: **אי נימא מוינזרו.** דרשת ג] ליה להאי קרא בני ישראל להזהיר זרים כדאמר לעיל: **חילול בגופיה כתיב.** וק"ו למה לך: ה"ג **מה להלד כו' שכן לא הותרה** ד] **בבמה.** בבמת יחיד (בבמה) בשעת היתר הבמות דתנן בפ' בתרא (לקמן קיג.) הזמן והנותר והטמא שוין בזו ובזו ובברייתא תניא (ב) עלה דברים ששוותה במה קטנה לבמה גדולה דם מתיר ומפגל ומומין תאמר בזר שכשר בבמה כדתנן התם אלו דברים שבין במה גדולה לבמה קטנה וקתני התם כיהון ובגדי שרת (ס) וקראי ו) נמי מוכחי בגדעון ומנוח ושמואל שהקריבו בבמה ה]: **אונן.** ילפינן לקמן מקראי אם עבד חילל: **שכן אסור במעשר.** דכתיב לא אכלתי באוני (דברים כו): **אונן מוזהר** שלא יעבוד דכתיב בכהן גדול ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל: **דלמא שרי בבמה.** דגבי אונן כתיב ומן המקדש: **יושב אם עבד חילל.** לקמן ילפינן לה בפירקין [דף כג:]: **שכן פסול לעדות.** דאמרי' במס' שבועות (דף ל.) ועמדו שני האנשים בעדים הכתוב מדבר: **ומשני מיושב תלמיד חכם.** הכא ו] מייתי לה דכשר לעדות כדאמרי' התם (שם) שבית דין חולקים לו כבוד ומושיבים אותו: **[שם יושב].** מלינו ז] שם ח] יושב בעלמא שפסול לעדות משום שם יושב תאמר בשם זר שאינו נפסל לעדות משום שם זרות: **שם יושב לא פריך.** הואיל והשתא יושב ת"ח דמייתי מיניה לק"ו כשר לעדות: **ומחד מהנך.** אונן או טמא או בעל מום: **ויושב דכשר בבמה מנא לן.** דלא נפרך שכן לא הותרו בבמה דהא מדשבקיה רב משרשיא לקל וחומר דלעיל דאונן וטמא ובעל מום ונקט יושב משום הני ט] פירכי שבקיה דלא משכחת היתר בבמה בהדיא לחד מינייהו הכא מגליה: **לעמוד לפני ה'.** במקדש הוא דבעי' עמידה: **אונן מנלן.** דפסול כדקתני מתני': **ומן המקדש וגו'.** לעיל מיניה כתיב לאביו ולאמו לא יטמא ובכהן גדול משתעי וסמיך ליה ומן המקדש וגו' כלומר אף ביום שמתו אביו ואמו אין צריך לצאת מן המקדש אלא עומד ומקריב ולא יחלל שאין הקדשים מתחללין בכך הא הדיוט שלא יצא ועבד חילל: **הן הקריבו.** הן היום הקריבו וגו'. מתשובתו של אהרן אתה לומד מה אמר לו משה מדוע לא אכלתם כו' שמא בניך הקריבוה באנינות ז) שהיו אוננים על נדב ואביהוא ופסלתיה י] ולכך נשרפה אמר לו אהרן וכי הן הקריבו והלא הדיוטות הן ופסולין לעבודה אני הקרבתי שאמרת לי ח) ועשה את קרבן העם וגו' ואני כהן גדול ומקריב אונן מכלל דאי אינהו אקרוב דשפיר אשתרוף ולא היה משה אומר להם מדוע לא אכלתם: **מי כתיב הא אחר כו'.** דלמא אחר נמי לא חילל ובדידיה איצטריך ליה למישרייה דלא תימא מתוך חשיבותו יא] וקדושתו יתירא הוא פסול אונן: **קסבר מפני טומאה.** שנגע בה נשרפה ולא הוזכר שם אנינות לענין הקרבה והן (ג) הקריבו ה"ק הן היום הלא עדיין יום הוא והיינו יב] אסורין בקדשים יג] לאכול עד הערב ומתוך יד] כך אירע בה טומאה באונס. ואיכא תנאי דפליגי לקמן (דף קא.) בהא חד אמר מפני טומאה נשרפה וחד אמר מפני אנינות נשרפה שלא היו יכולין לאוכלה אפילו לערב דקסבר אנינות לילה נמי אסור ואפילו נקבר המת ולפי שלא היו לה אוכלין נשרפה וכדר' יוחנן בן ברוקה דאמר בפסחים (דף פב.) גבי נטמאו בעלים של פסח אף זה ישרף מיד שאין לו אוכלין ואין טעון עבור צורה:

תוספות

זר שאינו אוכל כו'. ואין לומר דטמא בקרבן צבור ט) וכהן גדול אונן י) יוכיח שאינן אוכלין ועובדים דמה להנך שכן אינן מוזהרים תאמר בזר דמוזהר: **מה לטמא שכן מטמא.** לא מצי למיפרך שכן עשה בו קריבים כמקריבים [כדפי' בקונטרס]:

אף אני אביא זר שמוזהר כו'. לכך צריך לטעמא דאזהרה משום דלא תימא טמא בקרבן צבור וכהן גדול אונן יוכיח כדפרישית ומהאי טעמא נמי צריך לקמן כ) בערל הלכתא גמירי לה דלא טו] אתי בק"ו: **היכן מוזהר.** תימה נימא מוהקריבו בני אהרן דדרשי' (לקמן דף לג.) מקבלה ואילך מצות כהונה מיהו עדיפא משני לאו גמור מוכל טז] זר לא יקרב: **הג"ה דלמא שרי בבמה.** והאי דלא חשיב אונן לקמן בסוף מכילתין (דף קיג.) בדברים שבין במה גדולה לבמה קטנה כדחשיב כיהון ובגדי שרת דילמא תנא ושייר דשייר נמי יושב: **ומה יושב שאוכל.** כגון במורם מקדשים יז] ל) ובכור: **מה ליושב שכן פסול לעדות.** צריך ליזהר שלא לדון ע"פ עדות דמיושב ובגט אשה צריך ליזהר יותר ושמא דיעבד אין לחוש דאמר בירושלמי פ' ד' מיתות [ה"ח] גבי מברך את השם והדיינין עומדין על רגליהם מיכן לדיינין שקבלו עדות מעומד שדנין על פי עדותן ומשמע התם דכי היכי דאין עכובא בישיבת הדיינין אע"פ שיש להם לישב מן התורה ה"נ אין עכובא בעמידת העדים אע"פ שיש להם לעמוד מן התורה. הקשה ה"ר אפרים כהן גזלן יהא פסול לעבודה קל וחומר מבעל מום שכשר לעדות ואם עבד חילל ולייתי מבעל מום ומחד מהנך ולאו קושיא היא דכיון דגזלן אינו מוזהר לא אתי מינייהו כדפרישית לעיל: **מיושב תלמיד חכם.** א"כ הא דאמרי' (שבועות דף ל:) דתלמיד חכם לא ליזל אסהודי לקמיה דזוטר מיניה לאו משום דצריך לעמוד אלא משום זילותא דהא אי אזיל לאסהודי (מנפשיה) יח] מעיד מיושב ותו דאמרינן בפרק שבועת העדות (שם) הני מילי לממונא אבל לאיסורא ילך להעיד אין חכמה ואין תבונה לנגד ה' ותימה בסנהדרין (יט.) דאמרו לו לינאי עמוד על רגליך ויעידו בך והא מלך עדיף מתלמיד חכם דמלך אין יכול למחול על כבודו ותלמיד חכם יכול למחול וי"ל דלא דמי דטעמא דמחיל תלמיד חכם משום דתורה דידיה היא אבל מלך כתיב שתהא אימתו עליך אין זה שלו אלא של אחרים ואין יכול למחול מ) זה ולגבי מצות יכול למחול נ) דאם מוחל על כבודו יט] בשביל כך לא יניח שלא תהא אימתו עליך ועוד יש לומר דעובדא דינאי דיני נפשות הוה ובדיני נפשות אפילו תלמיד חכם עומד ואם תאמר היכי גמר מיושב תלמיד חכם מה ליושב תלמיד חכם שכן פסול לחליצה דחליצה בעי מעומד כדאמר שילהי מצות חליצה (יבמות קו.) בתי עמודי וטעמא משום דכתיב ועמד ואמר ומיהו כ] טעמא על כרחין דחליצה מעומד לאו משום ועמד ואמר דמי כתיב ויעמד ויאמר כדדייק פ' בתרא דמועד קטן (דף כא.) גבי קריעה אלמא טעמא משום דהוי כמו דין ויכול תלמיד חכם לישב ובדיעבד כא] אם חלצה מיושב כשרה תדע דהא תניא חלצה בין עומד בין יושב בין מוטה כשרה ואי מקרא דועמד ואמר בעינן מעומד אם כן ליהוי עכובא מקרא דככה אלא מטעם דין הוי כדפרישית ובספרי ס) דדריש עומד מקרא דועמד ואמר אסמכתא הוא ע): הגה"ה ואם תאמר מה ליושב שכן אסור בעזרה כדאמר (יומא דף כה.) אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד ושמא אינו מן התורה תדע דאי דאורייתא אמאי צריך קרא לקמן (דף כג:) ליושב למצוה תיפוק ליה דאפילו בלאו עבודה אין ישיבה ומיהו פ) איצטריך קרא לעובד בהשתחוואה צ):

קסבר מפני טומאה נשרפה. הוה מצי למימר כדבסמוך לתנא דבי רבי ישמעאל דקסבר מפני אנינות נשרפה והן הקריבו אתי לאזהרה שאינו

מסורת הש"ס

א) [קידושין כא. וש"נ], ב) עי' ירוש' פסחים ספ"ה, יומא פ"ג ה"ב, סוטה פ"ז ה"ז, ג) עי' בליקוטים בע"ב ד) [לקמן קא.] ירוש' פסחים פ"ז ה"ט עיי"ש, ה) שם כא כא, ו) גדעון - שופטים ו כד, מנוח - שם יג יט, שמואל - ש"א ז ט, ז) עי' ל"ק ועי' ברמב"ן בחומש פרשת שמיני ויקרא י ו, ח) שם ט ז, ט) פסחים עו:, י) לקמן צט., כ) דף כב:, ל) [וע"ע תו' יומא כה. ד"ה אין], מ) קידושין לב:, נ) סוטה מא:, ס) דברים רצ, ע) [וע"ע תו' יבמות קג. ד"ה בין עומד ותו' שבועות ל. ד"ה מלוה], פ) עי' ל"ק מה שהביא בשם שו"ת אמונת שמואל, צ) [וע' היטב תו' יומא כה. ד"ה אין ותו' סוטה מ: ד"ה והאמר, ועיין רש"י סנהדרין קא: ד"ה גמירי כו' הלכה למשה מסיני]:

עין משפט נר מצוה

א מיי' פ"ט מהלכות ביאת מקדש הלכה א:

תורה אור השלם

1. וְנִלְווּ עָלֶיךָ וְשָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת אֹהֶל מוֹעֵד לְכֹל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר לֹא יִקְרַב אֲלֵיכֶם: במדבר יח, ד
2. בָּעֵת הַהִוא הִבְדִּיל יְהוָה אֶת שֵׁבֶט הַלֵּוִי לָשֵׂאת אֶת אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה לַעֲמֹד לִפְנֵי יְהוָה לְשָׁרְתוֹ וּלְבָרֵךְ בִּשְׁמוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה: דברים י, ח
3. וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יְחַלֵּל אֵת מִקְדַּשׁ אֱלֹהָיו כִּי נֵזֶר שֶׁמֶן מִשְׁחַת אֱלֹהָיו עָלָיו אֲנִי יְהוָה: ויקרא כא, יב
4. וַיְדַבֵּר אַהֲרֹן אֶל מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם הִקְרִיבוּ אֶת חַטָּאתָם וְאֶת עֹלָתָם לִפְנֵי יְהוָה וַתִּקְרֶאנָה אֹתִי כָּאֵלֶּה וְאָכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הַיִּיטַב בְּעֵינֵי יְהוָה: ויקרא י, יט

שיטה מקובצת

ומאן לימא לן כו'. דכתיב ומן המקדש לא יצא ולא יחלל ודייקינן הא אחר שלא יצא חילל, ודוקא במקדש דכדקאמר קרא אבל בבמה לא. וא"ת והיכי ס"ד הכי דאונן אסור בבמה והא מן המקדש כתיב בקרא, וי"ל דס"ל משום רבותא דכהן גדול נקטיה דלא יצא אפילו מן המקדש אבל לעולם ה"ה בבמה. וא"ת והא מדלא תני ליה לקמן (דף קיג.) גבי חילוק דבמה גדולה לקטנה אלמא אסור בבמה, וי"ל דתנא ושייר, וכ"ת מאי שייר דהאי שייר, שייר יושב (מהר"פ): **אונן מנלן.** סנהדרין דף פ"ד ע"א: **מי כתיב הא אחר שלא יצא חילל.** וא"ת מאי קאמר, אם איתא דאחר נמי לא חילל הוי ליה למכתב גבי כהן הדיוט ולא גבי כהן גדול, וי"ל דאי כתביה גבי כהן הדיוט הוי אמינא הא כה"ג אם עבד חילל דמתוך חשיבות הוא נפסל בקל ומחלל העבודה. כך פי' הקונטרס: **קסבר מפני טומאה.** שנגעה בה נשרפה, ולא הוזכר שם אנינות לענין שריפה. וכ"ת והלא אמת היה שהיו אוננין (וי"ל) וא"כ אפילו בלא טומאה היתה נשרפת. [וי"ל] דאה"נ שהיו אוננין אבל מכל מקום בשביל זה לא היתה בשריפה, דקסבר כמ"ד אנינות לילה לאו דאורייתא הלכך נהי דלא היו יכולים לאוכלה כל היום בשביל אנינות מ"מ בלילה היו יכולים לאוכלה דהוא נאכל ליום ולילה, ואי מחמת הקרבה שהיתה באנינות משום הכי לא מיפסלא, ומפני מה שרפוה מפני שאירעה בה טומאה בתוך כך באונס ולא היו יכולים לאוכלה גם בלילה. וכן הא דקאמר אהרן ותקראנה אותי כאלה שגם אני (היתה) [הייתי] אונן הייטב בעיני ה' אם היינו אוכלים אותה ביום שהיו אוננים על אחיהם וגם אני אונן, הלכך לא אכלוה דאונן אסור בקדשים כל היום, ופנחס נמי לא היה יכול לאוכלה דפנחס לא נתכהן עד שהרג לזמרי, ובלילה היו יכולים לאכול אי לאו מפני טומאה שאירעה. והשתא ר"ל הן היום בניחותא, והא דקאמר הן היום אינו כמו הן הקריבו ובא לומר וכי הן הקריבו, אלא הן כמו הנה וה"ק הן הקריבו היום אותם שהיה לו ליקרב ביום כלומר והלא היינו אסורים לאכול בקדשים עד הערב מחמת אנינות שאסור בקדשים ולא מחמת הקרבה, ומה ששרפוה מפני הטומאה שאירעה. וא"ת אם כן למה דחיק לתרץ מפני הטומאה נשרפה [שלא] הוזכר בפסוק, לימא לעולם מפני אנינות נשרפה וקסבר אנינות לילה דאורייתא, והן הקריבו בניחותא כמו הנה הקריבו כדפי', ולא תידוק מכלל דאינהו הקריבו וכו', וי"ל דא"כ [מאי] היום דקאמר, דע"כ ר"ל היום ממש לאפוקי לילה או לומר היום שהיה יום שמיני למילואים ועבודת היום בכהן גדול, דהא משום אכילת אנינות לא קאמר, דאסור בין ביום ובין בלילה. [ועוד הא נפקא] לן מדכתיב בתר הכי ואכלתי חטאת היום דאנינות לילה לאו דאורייתא, הלכך צריך לומר דמפני אנינות לילה לא שרפוה אלא מפני שאירעה בה טומאה, ור"ל הן היום הלא יום הוא ואנינות יום אסור בקדשים ולכך לא אכלנוה ביום ובתוך כך בא הטומאה ולכך שרפוה. אבל למ"ד מפני אנינות נשרפה איירי קרא לענין הקרבת אנינות, והן היום בתמיה וכי הן הקריבו, ומתשובתו של אהרן אתה למד מה אמר לו משה מדוע לא אכלתם וגו' שמא בניך הקריבוה באנינות שהיו אוננים ופסלוה ולכך נשרפה, ואמר ליה אהרן וכי הם הקריבו שהן הדיוטים ומחללין עבודה כשהן אוננים, אני הקרבתי שאני כהן גדול ומותר לשמש באנינות, ולכך קאמר הן היום הקריבו כלומר היום [שהוא] [שהן] שמיני למילואים והעבודה הוכשרה בי כמו שאמרת לי קרב אל המזבח, והאמת מפני אנינות נשרפה שלא היו לה אוכלים דקסבר אנינות לילה דאורייתא היא: **מפני טומאה נשרפה.** וקשה דמשמע דאם לא היתה טומאה היתה נאכלת, והלא הם היו אוננים ואונן אסור בקדשים, וי"ל דהיו יכולים לאכול בלילה וקסבר דאנינות לילה אינו אלא מדרבנן. ומיהו קשה היאך אנו יכולים לומר דבשביל טומאה נשרפה, הא משמע מקרא בפירוש דמפני אנינות נשרפה מדכתיב ותקראנה אותי כאלה. [וי"ל דהטומאה] אירעה להם בערב והיינו דקאמר אהרן היום לא היינו יכולים לאכול בשביל האנינות, אבל בלילה היה פשוט לו למשה שלא היו יכולים לאכול בשביל הטומאה והיה שואל למה לא אכלו ביום באנינות כמו שאכלו את המנחה, ואהרן אמר לו ואכלתי חטאת היום כלומר אם אמרו בקדשי שעה יאמרו בקדשי דורות. וא"ת דנהי נמי מפני טומאה נשרפה מ"מ אין אנו יכולים למחוק את הפסוק (דמשמע הן) [דהן] הקריבו דמשמע הא אי קריבו אינהו שפיר אישתרוף, וי"ל דס"ל דהן הקריבו אינו בתמיה אלא הן [כמו] הנה ובניחותא, כלומר הן עדיין היה יום [בזריקת] [וזריקתן] דמה והיינו אסורים לאכול בקדשים עד הערב ובתוך כך אירעה טומאה. ועוד יש מפרשים [הן הקריבו בתמיה] כלומר אני הקרבתי, [ולא] משום דאם הקריבו אותו בניו שיהיה פסול, אלא היה אומר לו האמת ותקראנה אותי כאלה שהיו בניו אוננים וגם אני הייתי אונן כמו כן ולכך לא אכלנוה דאונן אסור בקדשים, ובלילה היינו יכולים לאכול לולי מפני הטומאה שאירעה בה. וא"ת למה דחק עצמו לומר כו' כב] דא"כ מאי היום דקאמר דמשמע דוקא יום, בשלמא אי אמרינן מפני הטומאה נשרפה היינו דקאמר היום כלומר עדיין יום הוא ואנינות יום אסור בקדשים ובשביל כך לא אכלנוה ובתוך כך באה הטומאה ונגעה בו, אבל אי מפני אנינות נשרפה אין אנו יכולים לישב [היום דקאמר] כך דכי קאמר מפני אנינות נשרפה ר"ל ולא היה בו דבר אחר רק מפני אנינות ובשביל כך הניחו לאכול אפילו בלילה. וא"ת ואידך דקאמר מפני אנינות נשרפה היאך מפרש [לכן הקריבו], וי"ל דדריש ליה הכי וכי הם הקריבו בתמיה. וממתשובתו של אהרן וכו' כב] (תוס' בסגנון אחר): **תוד"ה מה ליושב כו'.** משמע מהכא דיושב פסול לעדות וא"כ צריך כו' דכי היכי דאין כו' ה"נ אין עיכובא בעמידת העדים כיון דתרוייהו מחד קרא נפקא. לכך י"ל דפריך הכי מה ליושב שכן פסול לעדות לכתחלה (מהר"פ): **ד"ה מיושב.** ובספרי דדריש עומד מקרא וכו' אסמכתא הוא. אבל מכל מקום קשה דאיכא למיפרך מה ליושב ת"ח שכן פסול לכתחלה הואיל והוא פריך מלכתחלה כדפי' לעיל (מהר"פ):

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומה יושב: (ב) רש"י ד"ה ה"ג מה וכו' תניא עלה. נ"ב סוף המסכת וע"ש: (ג) ד"ה קסבר וכו' והן היום הקריבו:

גליון הש"ס

[רש"י ד"ה ה"ג מה להצד וכו' וקראי נמי מוכחי בגדעון ומנוח ושמואל שהקריבו בבמה. עי' מנחות דף ו ע"ב בתוס' ד"ה וכי תימא מבמה וכו']:

מוסף רש"י

מה ליושב שכן פסול לעדות. דכתיב כי יקום עד חמס באיש וסמיך ליה ועמדו (שבועות ל.) **ומן המקדש לא יצא ולא יחלל.** ודרשינן לה במת אביו ואמו שאינו צריך לצאת מקדושתו כלל להיות עומד ומקריב, כי לא חילל עבודתו בכך, ומינה ילפינן הא כהן הדיוט שלא יצא חילל (יומא יג:): **מי כתיב הא אחר שלא יצא חילל.** מי כתיב בכהן הדיוט גופיה חילול, מכלל דמכהן גדול דכתיב ביה אונן אינו מחלל הוא דקא אתי (סנהדרין פג: פד.): **מפני טומאה נשרפה.** שנגע בה טומאה בחטאת של שעיר ראש חדש שקרבה בו ביום שהוקם המשכן בראש חדש ניסן, והוא היה שמיני למלואים, ושלשה שעירים קרבו בו ביום, שעיר נחשון ושעיר ראש חדש ושעיר שבא לשעה, כדכתיב קחו שעיר עזים לחטאת, ושל ראש חדש נשרפה כדאמרינן לקמן (לקמן קא.):

שינויי נוסחאות

א] נ"א היכן מוזהר אילימא מוינזרו (*ש"מ וכ"ה ברש"י ותוס'): ב] זה כו' הצד כצ"ל (ש"מ): ג] דדרשת ליה להאי בני ישראל כצ"ל והשאר נמחק (ש"מ): ד] הותרו (כי"פ): ה] בש"מ נוסף שהיו זרים: ו] תיבת הכא נמחק (ש"מ). נ"א התם (גליון): ז] כלומר מצינו (ש"מ, כי"י): ח] מצינו ביושב. וכן להלן במקום בשם זר גריס בזר (כתה"י): ט] הך פירכא כצ"ל (ש"מ): י] ופסלוה (*ש"מ): יא] חשיבותו (ש"מ): יב] נ"ל ואנו (גליון): יג] לאכול בקדשים (כי"פ): יד] נ"ל ובתוך (ש"מ): טו] נ"ל ולא (צ"ק): טז] מוזר לא יקרב כצ"ל (ש"מ): יז] מקדשים קלים ובכור דאי בשאר קדשים שאינם נאכלים אלא בעזרה הא אסור לישב בעזרה. א"נ אפילו בקדשי קדשים איירי וצורך קרבן שאני דכתיב למשחה נתתיו לך ודרשינן לקמן כדרך שהשרים אוכלים אותה כצ"ל (ש"מ). ועי' פסקי תוס': יח] עי' טה"ק שמקיים הגירסא: יט] כבודו מפני המקום כצ"ל (ש"מ): כ] ומיהו דלמא טעמא דחליצה כצ"ל והשאר נמחק (ש"מ): כא] מתיבת ובדיעבד עד תיבת הגה"ה, מוקף בש"מ בחצאי לבנה: כב] השלמת הדברים נמצא בש"מ בקטע הקודם ע"ש: